

SILENCI

La Xènia esperava nerviosa a la cua del cinema. Mirava la pantalla amb les pel·lícules. Encara no sabia quina anaven a veure. Estava una mica desconcertada. Pensava que en Carles ja hi seria. Dues persones més i ja li tocava. Començava a impacientar-se. Va deixar passar la parella que duia al darrere: un pare i un fill, tots dos amb la mateixa gorra. Li van resultar familiars.

En Carles no donava senyals de vida. Mirava impacient al darrere, mentre totes les mirades estaven clavades al davant. Va deixar passar una parella d' enamorats; no devien tenir més edat que ella, i ocupaven molt poc espai de tan junts com caminaven. Va fer un somriure. D'aquí a uns moments ella també esperava ocupar molt poc espai arraulida als braços d'en Carles. Però això sí, primer haurien de parlar, deixar les coses clares. No pensava posar-li-ho difícil; no era el seu estil. Ara bé, la seva relació s'havia de basar en la confiança.

Mirava el mòbil sense parar. Cap trucada, cap campaneta, res del llum vermell. No sabia què fer. La noia de darrere el vidre l'apressava; els de la cua, també.

—Vinga! —va dir una veu de la cua.

«Això mateix», va pensar, i va enviar un WhatsApp a en Carles.

«On ets? 😊»

La Xènia mirava la pantalla totalment hipnotitzada. Palplantada a la porta del cinema, tenia la sensació d'estar vivint un autèntic *déjà-vu*. Els ulls van començar a espurnejar-li. No podria suportar una altra vegada aquells silencis.

A uns quants metres del cinema, una ambulància amb els llums encesos, un cotxe dalt la vorera i una moto feta miques. A terra, un noi amb el casc posat.

De sobte, dues campanetes i un llum vermell la van avisar que tenia un WhatsApp.

NAMI @GATALLADRE

«I UNA PENA FORTA ÉS COM UNA GOTA D'AIGUA
QUE VA FENT FORAT, VA FENT FORAT...»

#MIRALLTRENCA #KEEPCALM

—Carles!!!

La Xènia es va despertar fent un crit ofegat, amb un sobresalt. Es va tapar els ulls amb les mans. Tractant de no plorar, es va asseure al llit. El regust metàl·lic de la por li va inundar la gola. «Mantén la calma, Xènia, només ha estat un malson», es va dir a ella mateixa.

El cor li batejava amb estranyes i lleus sacsejades. Tenia les mans fredes i se sentia oprimida per la sensació d'un desastre. Es va passar, amb dificultat, els dits pels cabells embullats. Romania immòbil. Havia estat un somni molt real.

Va encendre el llum de la tauleta de nit. Ara no podia dormir. Va obrir el flascó de perfum de la mare i el va olorar profundament. Des de petita, aquella aroma la calmava. Era com si l'olorés a ella. Va mirar l'hora; eren gairebé les quatre de la matinada. Instintivament, va agafar el mòbil. Necessitava tenir notícies d'en Carles. Es conformava amb un petit detall, una careta somrient, algun senyal que la tranquil·litzés. Els seus dits hàbils van lliscar per la pantalla i va escriure:

«Que dorms? 😊»

La Xènia mirava el mòbil totalment hipnotitzada. Esperava impacient perquè apareguessin a la part superior de la pantalla les paraules: «en línia».

No hi va haver cap resposta. En Carles dormia. Va apagar el llum de la tauleta de nit i es va tapar, cap i tot. Ella també havia de dormir.

Trobava a faltar en Carles. Feia dos mesos que havia marxat a Londres. Els pares l'havien obligat a continuar els estudis allí, i no va valer de res la seva rotunda protesta. Fins i tot el seu avi va intentar intercedir per ell, però la decisió estava presa. El noi no treia cap profit dels estudis, i si aprovava amb nota aquest curs a Londres, el deixarien tornar.

La Xènia es va destapar de cop, va agafar el mòbil que no donava senyals de vida d'en Carles i va tornar a encendre el llum. Estava neguitosa, no podia dormir. Va recórrer amb la mirada tota l'habitació, i els ulls van ensopegar amb el llibre que tenia a la tauleta de nit, *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda. Era una lectura recomanada per la seva àvia; li havia assegurat que li agradaria més que *La plaça del Diamant*, però encara no ho havia pogut comprovar. Potser aquell era un bon moment, la lectura la tranquil·litzaria. Va observar que el llibre tenia la lletra ben petita, el va fullejar i es va aturar en una frase: «I una pena forta és com una gota d'aigua que va fent forat, va fent forat...».

Una pena forta, una pena més fonda que la mar era el que sentia la Xènia. Se sentia abandonada per tothom, primer els pares i ara en Carles. Només l'àvia romania al seu costat com una roca de saviesa; era el seu far que la il·luminava

en la foscor de nits com aquella. La pèrdua dels pares va posar el seu món de cap per avall i només l'afecte de l'àvia la va ajudar a sobreviure.

Va tornar a mirar el mòbil cercant una resposta del seu estimat. «Calma, molta calma, Xènia», es repetia a ella mateixa.

I va pujar al Twitter la frase de *Mirall trencat*.

 Nami @GataLladre

«l una pena forta és com una gota d'aigua que va fent forat, va fent forat...» #Miralltrencat #KeepCalm

Ella i la Laia van decidir no posar el seu nom real en el perfil del Twitter. La Xènia era la Nami @GataLladre i la Laia, la Ruffi @NoiaDeGoma. A totes dues els encantava la sèrie *One Piece*; des de petites que hi estaven enganxades. Era com una broma que els donava més intimitat a la xarxa.

De seguida, l'Emili, un noi de classe, la va retuitejar. Era clar que no era ella l'única persona que patia insomni, i, tot seguit, un altre retuit. Però aquest no el coneixia. Es feia dir Joker @ElBurleta. Un altre que com elles amagava la seva identitat a la xarxa.

 Joker @ElBurleta

@GataLladre Keep calm and tweet on.

La Xènia va marcar el seu tuit com a preferit. El Twitter la va avisar que en Joker s'havia afegit a la llista dels seus

followers. Ella va fer el mateix com a signe de cortesia mentre n'escodrinava el perfil.

De sobte, un llum blau i un xiulet la van avisar d'un WhatsApp. En el mòbil nou ja no se sentien les campanetes.

A la Xènia se li va il·luminar la mirada. Era en Carles.

«Ara no dormo.»

«T'estimo. ❤️»

Ho va escriure sense cap pudor.

«Quina manera més bonica de despertar-me de matinada! 😊 Et trobes bé, Xènia?»

«Sí, ara sí, només ha estat un malson.»

«Et faig una trucada.»

«No, no cal, et deixo dormir. He estat una ximpleta. Sento haver-te despertat.»

«M'agraden les teves ximpleries!»

«Nanit. 😊»

«Nanit, princesa. ❤️❤️❤️»

Va apagar el llum de la tauleta de nit i es va tornar a tapar, cap i tot. Provava de dormir, però unes convidades inesperades no l'abandonaven: unes papallones inoportunes se li havien instal·lat a l'estómac i hi havien organitzat un ball. I de cop es va destapar, va agafar el mòbil i va tornar a llegir la conversa amb en Carles.

Es va aixecar i va mirar per la finestra. La nit era fosca, sense lluna, els núvols ocultaven la resplendor de les estrelles. Va prémer la mà contra el vidre i va sentir una fredor al palmell. Va tornar a olorar el perfum de la mare i va agafar l'MP3. En tornar al llit en la foscor, temptejant el camí, va ensopegar amb l'escriptori; es va fer mal en un dit. El dolor

la va fer sentir viva. Es va estirar al llit, es va col·locar els minúsculs auriculars de plàstic fúcsia a les orelles i els va empenyer. L'aparell estava en mode *random*, i el primer que va sonar a l'atzar va ser la meravellosa veu d'en Miquel Gil amb mots d'Enric Casases:

*Tinc una pena tan teua
que no me la pots robar.
Tinc una pena tan teua
que és més fonda que la mar.*

I rememorant els petons d'en Carles, es va adormir.